

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 481/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., S., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu i inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 19650/2010 z 12. januára 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžso 13/2012 z 27. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2013 doručená sťažnosť M. B., S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu i inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 19650/2010 z 12. januára 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžso 13/2012 z 27. marca 2013 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že ako matka maloletého P. B. podala žiadosť o rodičovský príspevok pri riadnej starostlivosti o dieťa do šiestich rokov veku, ktoré má dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav. Jej žiadosť bola Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade, detašovaným pracoviskom v Levoči (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) zamietnutá na základe vyjadrenia posudkového lekára, ktorý dospel k záveru, že *„zdravotný stav maloletého nepatrí do zoznamu chorôb a stavov, ktoré si vyžadujú osobitnú starostlivosť podľa prílohy č. 2 kapitoly X zákona č. 461/2003 Z. z.“*. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu na základe odvolania sťažovateľky bolo potvrdené aj odvolacím správnym orgánom – Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny, Bratislava, pracoviskom Košice (ďalej len „žalovaný“), ktorý pri posudzovaní žiadosti sťažovateľky vychádzal okrem iného aj z ďalšieho posudku vyhotoveného pre účely štátnych sociálnych dávok vypracovaného jeho posudkovým lekárom. Podľa sťažovateľky sú obe rozhodnutia správnych orgánov *„protirečivé, rozporuplné..., nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov...“*.

Na základe žaloby podanej sťažovateľkou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného krajský súd zamietol žalobu sťažovateľky. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny. Podľa názoru sťažovateľky všeobecné súdy konajúce v jej právnej veci vydali nesprávne rozhodnutia. Rozsudok najvyššieho súdu je *„nedostatočne a nesprávne odôvodnený“*, čím došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivý súdny proces.

Na základe uvedeného sťažovateľka v sťažnosti navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Zrušiť rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžso 13/2012 zo dňa 27. 3. 2013, a rozsudok KS – Košice č. 6S 19650/2010-85 zo dňa 12. 1. 2012.

2. Navrhujem vysloviť porušenie základného práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces, práva na súdnu ochranu, porušenie čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Za tendenčný zaujatý postup priznať primerané finančné zadostučinenie.“

Sťažovateľka súčasne požiadala ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej

logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky, pričom vychádzajúc z petitu sťažnosti, ktorým je v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, ako aj z jej obsahu ustálil, že sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako matka maloletého, a teda oprávnená osoba, podala 31. júla 2009 na prvostupňovom správnom orgáne žiadosť o rodičovský príspevok pri riadnej starostlivosti o dieťa do šiestich rokov veku, ktoré má dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav. Prvostupňový správny orgán žiadosť sťažovateľky zamietol rozhodnutím č. 2/2010/08830/3 z 15. marca 2010 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“) z dôvodu, že na základe posudku vyhotoveného posudkovým lekárom sa zdravotný stav maloletého nepovažuje za zdravotný stav, ktorý si vyžaduje osobitnú starostlivosť. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou odvolací správny orgán (žalovaný) nevyhovел odvolaniu sťažovateľky a rozhodnutím č. AA/2010/02046 zo 14. mája 2010 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Sťažovateľka následne podala žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorú krajský súd rozsudkom zamietol. Predmetný rozsudok krajského súdu sťažovateľka napadla odvolaním, na základe ktorého najvyšší súd preskúmal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozsudok krajského súdu, ktorý potvrdil ako vecne správny.

II.A K namietanému porušeniu sťažovateľkiných práv rozsudkom krajského súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta vo vzťahu k rozsudku krajského súdu, mal právomoc rozhodovať v odvolacom konaní najvyšší súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozsudok krajského súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného a iného práva rozsudkom krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B K namietanému porušeniu sťažovateľkiných práv rozsudkom najvyššieho súdu

Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý je podľa sťažovateľky nedostatočne a nesprávne odôvodnený, keďže vychádza z nesprávnych a nedostatočných skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ústavný súd musel preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či rozsudkom najvyššieho súdu mohlo v danom prípade dôjsť k takému závažnému pochybeniu zo strany najvyššieho súdu, ktoré by signalizovalo možnosť vysloviť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie sťažovateľkou označených práv.

Najvyšší súd v relevantnej časti rozsudku k námietkam sťažovateľky uviedol:

«Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 písm. b) zákona č. 571/2009 Z. z. oprávnená osoba má nárok na rodičovský príspevok, ak zabezpečuje riadnu starostlivosť o dieťa. Dieťaťom podľa ods. 1 písm. a/ je dieťa do šiestich rokov veku, ktoré má dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 600/2003 Z. z. o prídavku na dieťa, dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav dieťaťa je choroba a stav uvedené v prílohe osobitného predpisu č. 2 k zákonu o sociálnom poistení, ktoré podľa poznatkov lekárskej vedy trvajú viac ako dvanásť po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov alebo je predpoklad, že budú trvať viac ako dvanásť po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov a vyžadujú osobitnú starostlivosť podľa tejto prílohy.

Podľa prílohy č. 2 kap. X zákona o sociálnom poistení zdravotný stav vyžaduje osobitnú starostlivosť pri cielenej aplikácii liekov, liečbe kyslíkom, ošetrovanie záchvatov dýchavice, individuálnu liečebnú telesnú výchovu a dychovú rehabilitáciu, pri návšteve špeciálnych zdravotníckych zariadení, prevenciu sezónneho zhoršenia, sprevádzanie do špecializovaných zdravotníckych zariadení, v prípade tracheostómie pomoc pri komunikácii.

Z obsahu spisov vyplýva, že žalobkyňa, matka malol. P. B., o ktorého sa riadne stará, ako oprávnená osoba si podala žiadosť o rodičovský príspevok 15. októbra 2009 na Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, pracovisko Košice (ďalej len „žalovaný“), ktoré ju odstúpilo Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade, detašované pracovisko v Levoči (ďalej len „prvostupňový správny orgán“), ktorému bola žiadosť doručená 26. októbra 2009, pričom o jeho priznanie žiadala od 19. novembra 2009. Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu z 15. marca 2010, č. 2/2010/08830/3, bola zamietnutá žiadosť žalobkyne o rodičovský príspevok pri starostlivosti o dieťa do šiestich rokov veku, ktoré má dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav z dôvodu, že zdravotný stav dieťaťa P. B., sa nepovažuje za taký dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav, ktorý si vyžaduje osobitnú starostlivosť. Podkladom pre rozhodnutie bol posudok z 12. marca 2010 č. PÚ 2/2010/15385-603/LE, podľa ktorého maloletý P. B... nemá dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav, ktorý si vyžaduje osobitnú starostlivosť podľa § 5 ods. 1 zákona č. 600/2003 Z. z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení zákona o sociálnom poistení, podľa jeho prílohy č. 2, kap. X. Podľa vyjadrenia posudkového lekára zdravotný stav maloletého P. B. nepatrí do zoznamu chorôb a stavov, ktoré si vyžadujú osobitnú starostlivosť pri hore uvedených činnostiach. Podľa tohto posudku preventívna izolácia dieťaťa od zdroja infekcie v detskom kolektíve nespadá pod choroby a stavy vymedzené v prílohe č. 2 zákona o sociálnom poistení, ktoré si vyžadujú osobitnú starostlivosť.

V dôsledku podaného odvolania, v ktorom žalobkyňa vyjadrila nespokojnosť s posúdením zdravotného stavu, ako aj s celkovým postupom prvostupňového správneho orgánu v rozhodovacej činnosti žalovaný zadovážil posudok svojho posudkového orgánu zo 14. mája 2010 č. AA/2010/02163. Posudkový lekár ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, pracovisko Košice po preskúmaní zdravotnej dokumentácie, všetkých dostupných odborných nálezov predložených žalobkyňou dospel k záveru, že maloletý P. B. nemá dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav, ktorý si vyžaduje osobitnú starostlivosť, lebo už nevyžaduje uvedenú špeciálnu liečbu (príl. č. 2, kap. 10 zákona o sociálnom poistení), ktorá je taxatívne a jednoznačne vymedzená zákonom. Súčasťou zdravotnej dokumentácie bol aj imunoalergologický nález, v ktorom lekár uviedol, že dieťa nepatrí do predškolského detského kolektívu, a preto má automaticky nárok na osobitnú starostlivosť, avšak dieťa, ktoré má zápal horných ciest, rhinitídu a opakovane kaše, potrebuje starostlivosť, ale v

prílohe č. 2 kapitoly X zákona o sociálnom poistení vyžaduje taxatívne vymenované stavy, na ktoré sa vzťahuje, čo u malol. P. B. nebolo odborným lekárom potvrdené. Zároveň platný zákon taxatívne vymedzuje k pojmu osobitnej starostlivosti nariadenie individuálnej telesnej výchovy s dychovou rehabilitáciou, čo tiež odborný lekár nenariadil. Maloletý by mal byť sprevádzaný do špecializovaných zdravotníckych zariadení, ktoré tieto doporučenia riadia, resp. v prípade trvalej tracheostómie by potreboval pomoc v komunikácii. Posudkový lekár žalovaného vychádzal z predložených odborných nálezov z imunoalergológie zo 17. júna 2009, z 20. júla 2009 a z 10. marca 2001. Uvedené odborné nálezy diagnostikujú stav po protrahovanom kašli, opakovanej bronchitíde (t. č. negatívny nález), opakovanej rhinitíde a opakovaných zápaloch horných dýchacích ciest. Zo zistených skutočností dospel posudkový lekár k záveru, že malol. P. B. nemá dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav vyžadujúci osobitnú starostlivosť, podľa kapitoly X (choroby dýchacej sústavy J 00-J 99) a kapitoly III (určité poruchy imunitných mechanizmov D 80-D 89), prílohy č. 2 zákona o sociálnom poistení.

Posudkoví lekári prvostupňového správneho orgánu a posudkový lekár žalovaného sa zhodli v závere, že maloletý P. B. má dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav v zmysle citácie vyššie uvedeného zákona. Avšak nezávisle na vydaných posudkoch rovnako dospeli k záveru, že dlhodobo nepriaznivý zdravotný maloletého nevyžaduje osobitnú starostlivosť podľa prílohy č. 2 zákona o sociálnom poistení.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nedoložila ani v odvolacom konaní nové skutočnosti a nenavrhol nové dôkazy, po preskúmaní zákonnosti a postupu rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu aj žalovaného ako druhostupňového správneho orgánu odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že predmetné rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 12. januára 2012, č. k. 6 S 19650/2010-85, ako vecne správny potvrdil.»

Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa ňou tvrdeného naplnenia zákonných podmienok na priznanie rodičovského príspevku pri riadnej starostlivosti o dieťa do veku šiestich rokov z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu, pričom posudzoval najmä správnosť právnych záverov obsiahnutých v rozsudku krajského súdu a v konečnom

dôsledku aj v rozhodnutí žalovaného. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku tiež uviedol, akými úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, ktoré ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nie je zjavne neodôvodnený ani arbitrárny, práve naopak, obsahuje dostatok presvedčivých dôvodov na svoj výrok.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu ustanovení zákona č. 571/2009 Z. z. rodičovskom príspevku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zákona č. 600/2003 Z. z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so sťažovateľkou označenými právami.

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je ani opravným súdom najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov

všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Podľa názoru ústavného súdu však rozsudok najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv.

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky vrátane posúdenia žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013